

da ne bi opešal sredi močvirja in blata, se je naglo dvignil in hitel dalje.

Na uho mu je dospelo poigravanje valov bližnje reke, v daljavi pa je šumel slap.

„Kmalu bom iz močvirja in v reki se umijem in nič več ne bom blaten“ — je kriknil oveseljen in zdelo se mu je, da je že skoro napol očiščen in umit.

Postal je za trenotek in poslušal. Jezno pa je potem stopal dalje. „Kaj se neki motim! Ničesar nisem slišal, nikogar ni v obližju.“

Dospel je na breg velike reke.

„Kdo me neki kliče?“ — je jezno vprašal v temo in se obrnil nazaj.

Nič glasu, le valovi so se poigrali, se objemali drug z drugim ter se topli in lasali.

Ribič se je stresnil. „Čemu se obračam nazaj? Kaj se bom bal vode, ki me očisti blata, ki me reši močvirja?“

Postal je še trenotek, potem pa se je zopet naglo obrnil k vodi in šel z naglimi koraki proti prostrani, globoki reki.

In vrnil se ni nikdar, nikdar več . . .

V tujini.

Oj, dekle ti nemilostno, prekrasno,
ki zapeljalo si me s črnimi očmi,
nocoj zaspal sem v mislih nate kasno
in sanjal čudne sanje, da umrla si . . .

No, iz tujine nisem mogel priti,
da dam na hladne ustne ti poljub v slovó;
kar se v življenju smelo ni zgoditi,
to bilo še po smrti je zabranjeno.

Po dolgem času pridem v rodne kraje,
samo priroda sina svojega spozna
in v njem budi spomine vse najslaje
iz dni, ko vedno v mislih si mi ti bila.

Petruška.